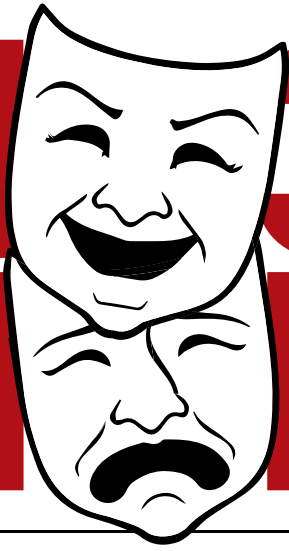

ПОЗОРИШНЕ НОВИНЕ

ФЕБРУАР 2025.

ГОДИНА XXI, БРОЈ 176

www.narodnopozeriste.rs

ИЗДАЈЕ НАРОДНО ПОЗОРИШТЕ У БЕОГРАДУ

Ђорђе Косић

ЦЕНТРАЛА ЗА ХУМОР

Режија: Оливера Ђорђевић

Премијера 22. март | Сцена „Раша Плаовић“

ДРАМАТУРГ ЂОРЂЕ КОСИЋ,
ПИСАЦ КОМАДА
„ЦЕНТРАЛА ЗА ХУМОР“

Ко заборавља, осуђен је да понавља исте грешке

После великог успеха са комадом „Успаванка за Алексију Рајчић“, која је већ на премијери у априлу 2022. године на Сцени „Раша Плаовић“ одмах „кликнула“ са публиком, а потом је, веома брзо, придобила и стручну позоришну јавност о чему говоре и бројна признања, укључујући, између осталог, и Награду за најбољу представу на Стеријиним позорју, млади, изузетно талентовани и веома успешни драматург Народног позоришта у Београду Ђорђе Косић, ускоро ће у матичном театру имати премијеру још једног свог драмског дела. Реч је о трагикомедији „Централа за хумор“, инспирисаној стварним догађајима и личностима у окупираним Београду током Другог светског рата. Нови Косићев текст настао је на основу документарне грађе; „Централа за хумор“ је име позоришне трупе која је изводила водвиље, скечеве, хумористичке и вокалне нумере за пуку забаву публике у периоду пред и током окупације Београда у Другом светском рату, а чијим члановима је због тога суђено у новембру 1944. године. Тешко време ствара дилеме у сваком људском бићу, а тананост глумачког бића још тежа питања поставља себи у таквим временима. Ликови овог комада су глумци Народног позоришта тог времена Александар Цветковић, Јован Танић, Љубинка Бобић, Жанка Стокић, Никола Поповић и Мирко Милисављевић. Драматург Јефимија Секуловић, костимограф Марија Марковић Милојевић, сценограф Љубица Петровић/ асистент сценографа Јасна Сарамандић, композитор Ирена Поповић Драговић, кореограф Андреја Кулешевић, дизајнер светла Никола Завишић и Љиљана Мркић Поповић која ће обликовати сценски говор, потписују се као уметнички тим овог позоришног дела у којем су улоге додељене Радовану Вујовићу (Александар Цветковић), Мило-

шу Ђорђевићу (Јован Танић), Јовану Јовановићу (Никола Поповић), Вањи Милачић (Жанка Стокић), Павлу Јеринићу (Мирко Милисављевић) и Сузани Лукић (Љубинка Бобић). Режија је поверена Ољи Ђорђевић, а премијера је планирана 22. марта на Сцени „Раша Плаовић“.

Говорећи о мотивима да напише један овакав комад, Косић у разговору за „Позоришне новине“ истиче да је конкретна тема драме дошла по наруџбини Народног позоришта, а потом је он, унутар ње, тражио мотиве за које је осећао да се тичу како њега, тако и публике.

Редитељка Оља Ђорђевић сматра да се и данас може водити полемика око тога да ли је било исправно играти представе за време окупације. „И данас нас искључивости са свих страна и уверење у сопствену правичност до те мере заслепљују, да се, без икаквих проблема, лако окрећемо против оних који су нам дојуче били блиски. Време је за рехабилитацију Цветковића и Танића, али време је и за комплетну рехабилитацију наше свести.“

„Наравно, историјска прича о Јовану Танићу, Александру Цветковићу, Жанки Стокић и Љубинки Бобић је сама по себи узбудљива и тиче нас се свих; она је наше историјско наслеђе из једног од најмрачнијих периода на овим просторима. Ипак, било је неопходно у томе наћи и обликовати драмски потенцијал. У питању је архетипска прича о положају глумца у времену кризе коју сусрећемо како у страним („Мефисто“; Клаус Ман) тако и у домаћим класицима („Путујуће позориште Шопаловић“, Љубомир Симовић), тако да је још једна од тема за размисавање при писању текста била

шта мој комад доноси ново и другачије у односу на њих“.

Зашто је важно да се и данас, осам деценија касније, проговори са сцене о тим догађајима?

Ко заборавља, осуђен је да понавља исте грешке. Осим тога, постоји реални простор за дискусију о рехабилитацији Танића и Цветковића, па можда ова драма

Свих шесторо јунака ове приче били су познати глумци Народног позоришта у Београду тог времена. Који су, према вашем мишљењу, најважнији морални и етички проблеми с којима су се суочавали?

То је питање које је и данас врло релевантно за уметнике – да ли се политичка борба спроводи кроз уметност, или обузаву уметности?

Ђорђе Косић са глумцима и делом уметничке екипе на првој читањој проби

може да послужи као скретање пажње јавности на ту тему. Јако је тешко просуђивати о одлукама које људи праве када им живот виси о конци. Али оно што је сигурно јесте да правосудни систем (ако функционише на ваљаним мерилима праведности, а не користољубља) свима мора да понуди шансу за одбрану, што код њих двојице није био случај.

Текст је настао на основу документарне грађе, а ту се, несумњиво, претпостављам, јавила и дилемма шта ћете задржати у наративу, а шта изоставити?

Када се пише о људима који су ипак практично дојуче били живи и којих се и данас сећају познаници, осећам да постоји посебна одговорност за писца у томе да што је више могуће испрати доступну фактографију. Са друге стране, наравно, није свака информација „драмски“ релевантна, а много тога и не знамо сигурно, тако да се у неком тренутку ваљало отиснути од историје и ући у драмско домаћтавање.

Где се повлачи граница и по којим критеријумима?

Какав је ваш став у вези са тим да ли је било исправно играти представе за време окупације?

Мислим да је мој став на ту тему суштински небитан. Разумем да ово звучи контраинтуитивно, будући да сам написао цео драмски текст са управо том централном проблематиком. Међутим, да би драма била узбудљива, писац мора да истовремено брани позиције свих ликова једнако, иначе залази у дидактичност. У супротном, нема потребе за писањем драме, довољно је написати статус на Фејсбуку.

У комаду са једном таквом темом, дакле, веома је важно задржи равнотежа између историјских чињеница и уметничког израза?

Да. Као што сам већ раније рекао, мислим да је врло важно наћи равнотежу, посебно када је у питању историјски тренутак који се десио практично јуче. Са друге стране, ко у уметности тражи потврду историје – „у погрешној се цркви моли“. Чак

и документарни филмови су увек (мање или више) одраз ауторске конструкције. То је један од разлога што добијам осплице када на почетку филма видим натпис „засновано на истинитом догађају“. Та фраза не значи ништа и не доноси никакву вредност сама по себи. Сетимо се браће Коен и филма „Фарго“, где су се поигравали истим овим натписом у потпуно фиктивној причи. Да ли се та прича некад негде заиста догодила? Можда! Ко то може знати? Све је питање перспективе и перцепције, а данас се ознака „истинитог догађаја“ пре свега користи као маркетинг средство давања легитимитета уметничком делу. Мислим да то има везе и са трендом исповедне драматургије у позоришту – данас је више на цени нешто што се „стварно догодило“ него „фикција“, иако често потпуно измишљене приче могу да делују стварније од оних које су се заиста догодиле, и обрнуто. Мислим да је то она стара дебата између формалистичког и историјско-биографског приступа у читању текста, и мислим да је јасно којој сам страни наклоњенији.

Да ли је хумор у тешким временима више оружје или терапија?

Дефинитивно и једно и друго. Мислим да је роман „Име руже“ Умберта Ека савршено штиво на ову тему. Хумор је лековит, јер разграђује цензуру, страховладу и табуе, и зато је често владајуће структуре доживљавају као опасну, што по њу и јесте – срећом!

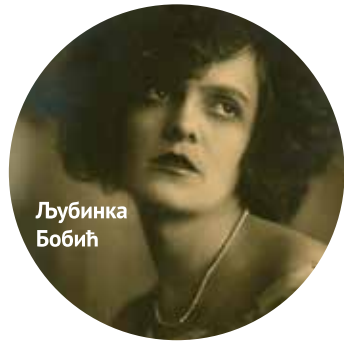
Шта, као писац, желите да поручите овим комадом?

Не желим да намећем било какву експлицитну поруку. Публика није неуча и не долази у позориште да добије моју или било чију „лекцију“. Чврсто сам уверења да је оно што људе враћа позоришту првенствено потреба за причом – за људским судбинама и разумевањем механизма који их покрећу, било да су они лични, друштвени или историјски. Критичко мишљење се развија кроз постављање питања, а не наметање одговора, па ако говоримо о „корисности“ драмског текста, не бих ишао даље од тога.

■ Микојан Безбрадица ■

КО СУ СТВАРНИ ЈУНАЦИ ПРЕДСТАВЕ „ЦЕНТРАЛА ЗА ХУМОР“

Велика глумачка имена Народног позоришта

Љубинка
Бобић

интересовање публике”, наводи у својој књизи „Београдско глумиште” др Петар Волк.

У тим и таквим околностима, део глумаца Народног позоришта одлучује да игра и у једном од новоотворених булеварских позоришта „Централа за хумор“ изводећи комедије с великим успехом. Играло се по више представа дневно, махом за српску публику. Истовремено са комедијом на сцени, дешавају се ужаси у збиљи: застрашивања, јавна вешања, погубљења и одвођења у концентрационе логоре.

Током страховладе нацистичке Немачке над окупираним Србијом, Народно позориште у Београду је и даље радило, што би рекао Боровије С. Стојковић „намакар и само животарећи”. У првим бомбардовањима српске престонице, у априлу 1941. године зграда је била поприлично оштећена и практично неупотребљива за било какву позоришну делатност. Њена обнова трајала је до средине наредне године, када је позориште поново наставило да делује на великој позорници. Ансамбл је углавном остао на окупу, с тим што су из њега били одстрањени сви који су били познати по својим либералним схватањима и јасним политичким опредељењима, а неки су и сами напустили рад у театру.

„У знатној мери био је измењен репертоар, с тим што су из програма уклоњена дела многих писаца из европских земаља, посебно руских, француских и енглеских. Такође је извршена редукција домаћих дела како оних класичних тако и савремених, поготово са наглашенијим националним осећањима и социјалном тематиком. Фаворизована су дела немачког говорног подручја а и у самом стилу игре дошло је до извесних промена. Ансамбл је ипак успео да упркос свим тешкоћама задржи одређени професионални ниво у игри, опреми сцене и костимима. Највише су били цењени класични комади. У њима су глумци могли да задрже свој креативни потенцијал и да у том времену многих супротности неподношљивог окружења, све сложенијих прилика одржи присебност духа, обезбеди стваралачки континуитет и задовољи

Александар
Цветковић

преграда је била брза и без права на одбрану, за неке - на смрт”... Реч је о Александру Аци Цветковићу и Јовану Танићу.

Цветковић се, како је наведено у поменутој Волковој књизи, родио у Београду 30. априла 1900. године. Почео је да студира медицину у Београду и Брну, а потом је у родном граду студирао и машинство. За време Првог светског рата почео је да глуми у дилетантском позоришту „Гуслар” у Крагујевцу да би се 1920. године определио за професионално бављење глумом. Играо је у путујућим трупима, али највише успеха имао је у Народно позоришту у Сарајеву, затим Цетињу, Сплиту, Загребу, Бањалуци док 1938. године није постао члан Народног позоришта у Београду. Афирмисао се убрзо као изузетно талентовани карактерни глумац и комичар великог креативног потенцијала. После ослобођења Београда осуђен је

због, како је наведено, сарадње са окупаторским властима, а стрељан је 27. новембра 1944. године. Остварио је више значајних улога од којих се посебно издвајале - Вељко (*Пуковник Јелић*), Ујка Васа (*Госпођа министарка*), Јеротије (*Сумњиво лице*), Јованча (*Пут око света*), Максим (*Ђидо*) Стева Драгић (*Сеоски лол*), Карло (*Карлова тетка*)...

Јован
Танић

Јован Танић се родио у Београду 14. августа 1903. године. После школовања појавио се 1920. на сцени Народног позоришта у Скопљу, Прихваћен као талентован глумац прошао је кроз пугујуће трупе Петра Христилића, Николе Јоксимовића и Мише Милошевића, да би се задржао 1930. године у Народно позоришту Моравске бановине у Нишу. Затим одлази у Сарајево, потом на Цетиње, да би се 1941. вратио у Београд и Народно позориште. Својим драмским и карактерним улогама стекао је углед једног од најбољих српских глумаца између два рата, са посебном маштовитишћу у тумачењу комичних ликова. Његове важније улоге су: Хамлет (*Хамлет*) Касије (*Јулије Цезар*), Тибалдо (*Ромео и Јулија*), Раскољников (*Злочин и казна*), Глумац (*На дну*), Срећковић (*Шума*) Хорват (*У логору*), Ујка Васа (*Госпођа министарка*), Гаврило Принцип (*Обећана земља*), Кир Јања (*Кир Јања*)...

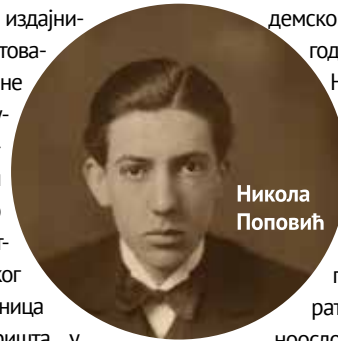
Љубинка Бобић се родила 2. јануара 1897. године, у Крушевцу. Основно образовање стекла је у Крушевцу и Београду, где је примљена у Народно позориште као глумица 1920. године. Глумачко образовање употпунила је на студијама у Паризу, Берлину и Бечу. Наступала је и на другим југословенским позорницама. На матичној сцени значајна остварења су: Тентажила (*Тентажилова смрт*), Скамполо (*Скамполо*), Дорина (*Тартиф*), Рокси (*Рокси*), Фема (*Покондирена тиква*), Живка (*Госпођа министарка*), Мадлен Петровна (*У агонији*)... Написала је неколико позоришних комада, а остварила

је и више значајних улога у домаћим филмовима. Преминула је у Београду 3. децембра 1978. године. Жанка Стокић (1887, Раброво), осуђена је 1945. године на осмогодишњу казну губитка националне части због наводне сарадње са окупатором и домаћим издајницима, а рехабилитована је 2009. године одлуком Окружног суда у Београду. Окружни суд констатовао је да је на почетку Другог светског рата била чланица Народног позоришта у Београду и да није била политички активна, те да је осуђена из политичких и идеолошких разлога. Жанку су осудили због играња у позориштима „Веселаци” и „Централа за хумор”, као и у емисији „Шарено поподне” Радио Београда, уз оцену да је тиме културно и уметнички сарађивала са окупатором и домаћим издајницима. Према наводима суда, Жанка Стокић је током судског поступка сведочила да је добровољно ступила у оба позоришта јер јој био потребан новац за лечење, док је за на радију радила под принудом главног немачког радио-аранжера. Велика глумица, чије је право име Живана, била је најпознатија по улози Живке у „Госпођи министарки” Бранислава Нушића, који јој је и посветио тај лик. У њеном репертоару налазе се и креације: Тоанета (*Уображени болесник*) Ана Андрејевна (*Ревизор*), Мадам Сан Жен (*Мадам Сан Жен*), Фема (*Покондирена тиква*), Сарка (*Ожалошћена породица*), Јулишка (*Пут око света*), Фјокла (*Женидба*)... Умрла је 21. јула 1947. године у Београду. У њену част, 2003. године, Народно позориште у Београду, Вечерње новости и Град Пожаревац, на иницијативу Мире Ступице, установили су Награду „Жанка Стокић” која се додељује глумачкој личности која је обележила позоришни,

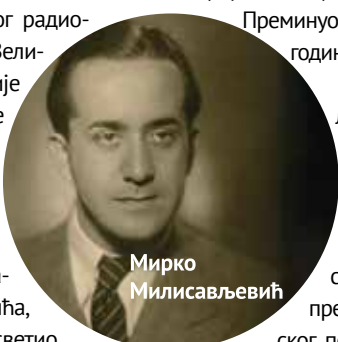
Жанка
Стокић

телевизијски и филмски живот Србије својом стваралачком зрелошћу и богатством глумачког израза. Никола Поповић се родио 5. марта 1907. године у Горњем Милановцу. Режију и глуму студирао је на Пискаторовом универзитету позоришних наука, као и Рајнхартовој академији, а учио је и на Високој филмској академији у Берлину. Окушао се прво у Академском позоришту, а 1926. године примљен је у Народно позориште у Београду. Иницијатор је и један од оснивача Уметничког позоришта у Београду 1939. године. За време рата учествује у народноослободилачкој војсци и делује у оквиру Театра народног ослобођења. Био је један од руководилаца Филмске секције при Врховном штабу НОВ и ПОЈ, уредник првих бројева *Филмских новости*, редитељ документарних и играних филмова. Снимио је велики број улога у разним филмовима домаће и иностране продукције. Од ране младости припадао је кругу најпознатијих београдских глумаца игравши бројне, велике улоге као што су Корвино (*Волпоне*), Цар Павле (*Патриота*), Дундо Мароје (*Дундо Мароје*), Микеле (*Верна сенка*), Лембах (*У агонији*)... Преминуо је 10. марта 1967. године.

Никола
Поповић

Мирко Милисављевић (16. 2. 1909, Пожаревац) дипломирао је у Глумачко-балетској школи. За време студија наступао је у представама Академског позоришта. На сцени Народног позоришта појавио се 1934. године. Играо је разноврстан, али и специфичан репертоар, наглашавао своју субјективност у изразу, био је склон стилизацијама, маштовит и благо ироничан у особеним интонацијама речи, умео је да створи ликове пуног сценског рафинмана и упечатљивости у изразу - Тошица (*Избирачица*), Дијафарус (*Уображени болесник*), Трисостен (*Учене жене*), Нинковић (*Госпођа министарка*)... Играо је и у неколико филмова. Преминуо је 26. децембра 1989. године.

Мирко
Милисављевић

■ М. Безбрадица ■

ОТВОРЕНА ВРАТА

Отворена врата Народног позоришта у Београду биће одржана у суботу 22. марта. У тури кроз зграду театра, посеоитоци ће имати прилику да сазнају историјске податке о овом здању културе од националног значаја, да се упознају са процесом рада, обићу сцену, гардеробе, радионице, позоришни бифе... На овај начин омогућићемо нашој публици да завири у свет где се стварају позоришне илузије, сценска магија, али и како се баштини историја театра; 10 часова - деца

ОТВОРЕНА ВРАТА
НАРОДНОГ ПОЗОРИШТА

предшколског и основношколског узраста/ Туру води Драгица Гаћеша, организатор пројеката и кустос Музеја Народног позоришта. У 12 часова - остала публика/ Туру води Драган Стевовић, директор Музеја Народног позоришта. Број посетилаца је ограничен, а улазнице могу да се купе у Музеју Народног позоришта (Доситејева 2). За групу у 10 часова број посетилаца је 50 деце уз пратњу, цена улазница је 100 динара. За групу у 12 часова број посетилаца је 100, цена улазнице је 200 динара.

Р.П.Н.

УСПЕШНО ГОСТОВАЊЕ „МАЈСТОРА И МАРГАРИТЕ“ У ЗАГРЕБУ

Драма Народног позоришта у Београду са великим успехом гостовала је 25. фебруара на сцени Загребачког казалишта младих са представом „Мајстор и Маргарита“, у драматизацији Кате Ђармати и режији Андраша Урбана. Након београдске премијере овог значајног дела, интересовање за представу не јењава, а посета Загребу била је узвратна – прошле године ЗКМ је гостовао у Београду са диптихом Браћа Карамазови, по мотивима романа Ф. М. Достојевског, у режији Оливера Фрљића. У представи играју: Павле Јеринић, Бојан Кривокапић, Јулија Петковић, Вања Милачић, Вања Ејдус, Александар Вучковић, Нада Шаргин, Драган Секулић, Недим Незировић, Јелена Благојевић, Андреј Њежић, и Ирена Поповић (клавир).

Р.П.Н.

СЕЋАЊЕ НА МАКСУ

Поводом 24 године од трагичне смрти глумца Народног позоришта у Београду Драгана Максимовића Максе, директорка Дrame

Молина Удовички Фотез положила је 4. фебруара венац на спомен-плочу на Зеленом венцу. Спомен-плоча је постављена на месту где је некадашњи првак Дrame Народног позоришта брутално претучен у ноћи између 17. на 18. новембар 2000. године од стране насилника. После два и по месеца, 4. фебруара 2001. године, признати драмски уметник подлегао је повредама у болници. Спомен плоча, поред некадашњег ресторана „Бели град“, откривена је 18. новембра 2006. године у знак сећања на Максимовића, али и као опомена да се такав безумни и лудачки чин никад више не понови.

Р.П.Н.

ВЕРДИЈЕВ „РИГОЛЕТО“ ПОНОВО НА РЕПЕРТОАРУ ВЕЛИКЕ СЦЕНЕ

Повратак после пет година

После паузе од пет година, опера Ђузепе Вердија „Риголето“, 19. марта враћа се на редовни репертоар Велике сцене.

ило Шљивић (Спарафучиле), Љубица Вранеш (Мадалена), Андреја Калезић/ Дубравка Филиповић/ Светлана Ловчевић (Ђована), Милица Лолић (Паж) и Марко Костић/ Стефан Петковић (Тамничар).

У представи учествују Оркестар, Хор и ансамбл Балета Народног позоришта у Београду.

До краја месеца, „Риголето“ ће бити на репертоару и 26. марта.

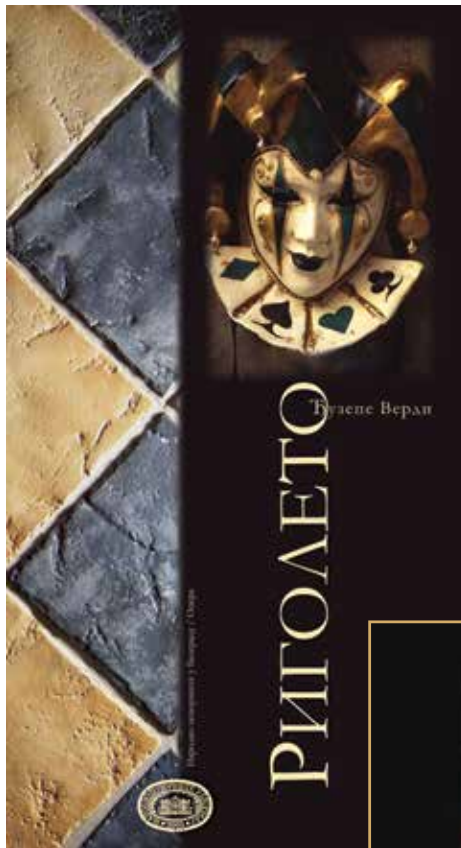
Једну од својих највећих опера, славни италијански композитор урадио је према либрету Марије Пјавеа, по новели Виктора Игоа – „Краљ се забавља“.

Стручна критика бележи да Верди у „Риголету“ демонстрира најјаче елементе свог музичког умећа што се нарочито односи на богатство мелодике, које је евидентно у изванредним аријама, и јединствени осећај за драмску економичност, чиме публици на ефектан начин представља потресна збивања на сцени.

Опера „Риголето“, у режији Предрага Протића, премијерно је изведена 9. јуна 2001. године са солистима миланске Скале и, три дана касније, 12. јуна, са солистима Оперe Народног позоришта у Београду.

Његову режију, у међувремену, обновила је Ивана Драгутиновић Маричић.

Сценографију је урадио Борис Максимовић, костиме је креирала Љиљана Радоњић

За диригентским пултом биће маестро Ђорђе Павловић, а у великом ансамблу су Стеван Каранац/ Синиша Радин (Војвода од Мантове), Драгутин Матић (Риголето), Снежана Савичић Секулић (Ћилда), Страхиња Ђокић/ Александар Стаматовић (Монтероне), Милан Обрадовић/ Милутин Јоцић/ Милош Гашић (Гроф Чепрано), Андреја Калезић/ Анђела Симић (Грофица Чепрано), Милан Обрадовић/ Милутин Јоцић/ Стефан Петковић (Маруло), Марко Костић/ Дарко Ђорђевић (Борса), Миха-

Ова опера учетири чина, којом је Верди досегао своју уметничку зрелост, доноси дирљиву причу о растрзаном очинском срцу, а у средишту радње су мотиви проклетства и трагичног родитељског односа дворске луде Риголета и његове невинне ћерке Ћилде.

Орлић, док је за кореографију био задужен Владимир Логунов.

Представа је до сада изведена укупно 54 пута.

„Риголето“ је последњи пут био на репертоару 18. јануара 2020. године.

■ Р.П.Н. ■

СПРЕМА СЕ ДУОДРАМА О СЛАВНОМ
РУСКОМ КЛАСИКУ, ПРЕМИЈЕРА У АПРИЛУ

„Достојевски – мој живот“

Према мотивима мемоара „Сећања“ Ане Григорјевне Достојевски, у Народном позоришту већ извесно време припрема се дуодрама „Достојевски – мој живот“, чија је премијера планирана током априла на Сцени „Раша Плаовић“. Драматизацију заједнички потписују Федор Шили и Хаџи Ненад Маричић, који је, уједно, и редитељ представе и тумач насловног јунака Фјодора Михајловича Достојевског, док је улога Ане Григорјевне поверена Ивани Поповић.

Представа „Достојевски – мој живот“, биће одговор на жељу сваког заљубљеника у

Фото: Позориште на Перазијама

његова дела да се открије, ко је заправо био тај необични геније који је променио светску књижевност својим психолошким романима. Прича о његовом животу овога пута бавиће се управо пишевим

унутрашњим бићем. Кроз призму љубави Ане Григорјевне и Фјодора Михајловича, представа ће осветлити не само једну дубоку емоционалну везу између два супружника већ и најплодније године рада Достојевског. Намера је да се прикаже и изузетан значај његове друге супруге Ане у последњих четрнаест година књижевног рада, у којем су настала његова највећа дела.

Од тренутка њиховог упознавања, 1866. године, па све до смрти она постаје кључна фигура у животу славног писца. Притиснут дуговима, роковима издавача, истовремено и тешко болестан од

Фјодор Михајлович Достојевски је био један од највећих писаца свих времена. Рођен је 11. новембра 1821. године у Москви. Припада епохи класичног реализма у руској књижевности, али је својим оригиналним стилем и снагом своје стваралачке личности не само обележио епоху него и унео нове стваралачке поступке који су снажно утицали на токове европске књижевности. У својим делима, Достојевски настоји да постави и потражи одговоре на најважнија питања свог доба. Све своје снаге писца и мислиоца упреже у одгонетање „тајне човека“, новог „човека из подземља“, који је убио Бога и коме је зато „све дозвољено“. Тражи одговоре на питања савременог индивидуализма, слободе, побуне, зла, неумитног краја хуманизма. Његова најпознатија дела су „Злочин и казна“, „Идиот“, „Зли дуси“, „Браћа Карамазови“, „Коцкар“, „Село Степанчиково“, „Укин сан“... Достојевски је преминуо 9. фебруара, 1881. године у Санкт Петербургу.

епилепсије, највећу помоћ добија управо од младе супруге Ане. Прича даје увид у лични и професионални развој Достојевског, док уједно осликава и посвећеност једне жене, за коју се, без сумње, сматра да је Фјодора Михајловича учинила целовитим и помогла да добијемо уметника у онаквом светлу каквог га познајемо данас.

Представа о Достојевском ће открити не само биографске чињенице, већ и психолошки портрет једног од највећих књижевника свих времена, његове идеје, страхове, пророчанске мисли, немогућност да због препрека буде у своје време признат од стране критике као други руски писци, његови савременици, и снагу једне жене која му је у најинтензивнијем периоду књижевног рада била непрекидна подршка и инспирација.

Сценографију ће урадити Владислава Мунић Канингтон, костиме ће креирати Марина Меденица, за видео рад биће задужени Балша Ђого и Тара Вуловић, док се Стефан Ђирић потписује као музички сарадник.

Продуценти су Милорад Јовановић и Немања Константиновић.

Представа се ради у копродукцији Народног позоришта у Београду и Друштва за анимацију и развој дечјег драмског стваралаштва.

■ М.Б. ■

УСКРО НОВА ИЗЛОЖБА У МУЗЕЈУ НАРОДНОГ ПОЗОРИШТА

„Пучинијеве хероине“

позоришта 1920. године до данас. На основу доступне грађе, посетиоци ће моћи да виде сталне чланице нашег ансамбла у различитим поставкама Пучинијевих дела на сцени националног театра. Овом изложбом, која ће бити отворена до краја априла, Народно позориште у Београду обележава јубилеј стогодишњице смрти Ђакома Пучинија (1858-1924).

Почетком марта, у Музеју Народног позоришта биће отворена изложба „Пучинијеве хероине на сцени Народног позоришта“, аутора Драгана Стевовића.

Поставка ће обухвати преглед главних женских ликова у операма славног италијанског композитора од настанка Опере Народног

Пучинијеве опере издвајају се изузетном емоционалном снагом, сликовитом музиком и дубоком психолошком карактеризацијом ликова. Као величанствени сликар људских осећања, спајајући дубоку емоционалност, мелодијску лепоту и драматичну експресивност, преплитао је у својим делима љубавну страст, нежност, занос, очај и сузе.

Рођен 22. децембра 1858.

године у Луки, малом граду Тоскане, Пучини је завршио Конзерваторијум у Милану, код Баџинија и Понкиелија, прослављеног композитора „Боконде“. Са великим смислом за оперски театар, Пучини се посвећује искључиво оперској композицији. После првих покушаја („Вили“ 1884, „Едгар“ 1889) и првих већих успеха („Манон Леско“ 1893), он стиче светску славу својим најзначајнијим и најпопуларнијим делима: „Боџи“ (1898), „Тоска“ (1900) и „Мадам Батерфлај“ (1904). Затим следе „Девојка са Запада“ (1912), „Ластавица“ (1917), „Триптих“ („Плашт“, „Сестра Анђелика“, „Ђани Скики“ 1918) и најзад његова лабудова песма, „Турандот“ (изведена 1926. године).

Пучини је и данас, заједно с Вердијем, и поред изразитих модерних тенденција у оперском стварању, суверени господар оперских сцена.

■ Р.П.Н. ■

ГОСТОВАЊА У МАРТУ

Драма и Балет Народног позоришта имају током марта неколико договорених гостовања, као и учешћа на два фестивала. Серију гостовања отвориће 12. марта „Ображени болесник“, по тексту славног француског комедиографа Жана Батиста Поклена Молијера, у режији Николе Завишића, који ће бити изведен на сцени Културног центра Панчево. Два дана касније, 14. марта, „Урнебесна трагедија“, по тексту Душана Ковачевића и у режији Јагоша Марковића, биће одиграна у Народном позоришту Републике Српске у Бањалуци. Иначе, реч је о представи коју је београдски национални театар урадио у копродукцији са тим позориштем. У оквиру стратешког пројекта „Балет у градовима Србије“, солисти Балета Народног позоришта у Београду гостоваће 19. марта у Горњем Милановцу и, дан касније, у Аранђеловцу. Пројекат „Балет у градовима Србије“, који има за циљ да се публици широм Србије приближи праве вредности класичне и савремене балетске уметности, започет је у јуну прошле године. Комедије карактера Јована Стерије Поповића „Покондирена тиква“, у режији Иве Милошевић, учествоваће 30. марта на Фестивалу „Ковински позоришни сусрети“ и три дана касније на Фестивалу „Глумачке свечаности Миљивоје Живановић“ у Пожаревцу.

Р.П.Н.

ПОВРАТАК НА РЕПЕРТОАР „БЕЛЕ КАФЕ“

Култна драма „Бела кафа“, по тексту Александра Поповића, у режији Милана Нешковића, после скоро годину и по дана вратила се 27. фебруара на редовни репертоар Сцене „Раша Плаовић“. Главну породицу Момчила Јабучила тумачи Бранко Видаковић, а у улози Мајка Јање уместо Олге Одановиће убудуће ће играти Биљана Кескеновић. У ансамблу су и Павле Јеринић (Дели Јова), Вања Ејдус (Црква Ружица), Ненад Стојменовић (Срђа Злопоглеђа) и Нада Шаргин (Зора Шишарка). Представа је добила укупно 13 награда - у целини је освојена једна, док се преосталих 12 односе на индивидуална уметничка остварења.

Р.П.Н.

МЛАДА И ТАЛЕНТОВАНА УМЕТНИЦА НИНА ФУШТАР,
ШЕФ ДИРИГЕНТ ХОРА ОПЕРЕ НАРОДНОГ ПОЗОРИШТА

Дириговање није питање пола, већ знања и визије неопходних за позицију лидера

фото: Вукашин Андријевић

Нова 2025. година за младу и талентовану диригенткињу Нину Фуштар (1999) почела је на најлепши могући начин – након што је примљена у стални радни однос, постала је и шеф диригент Хора Опере Народног позоришта. Средњу музичку школу завршила је као ученик генерације у Приједору на два одсека – теоретском и клавијеском у класи Борјане Куртовић, а потом одлази у Београд где у класи маистра Бојана Суђића, на Факултету музичке уметности, завршава основне и мастер студије дириговања. Такође, успешно је, као први диригент, завршила и двогодишње професионално усавршавање у Оперском студију „Борислав Поповић“ Народног позоришта у Београду где је прва значајнија искуства почела да стиже у сезони 2021/22 када је била ангажована као помоћник диригента за припрему дела Карла Орфа „Кармина бурана“. Наредне године радила је као асистент диригента за припрему Вердијеве опере „Фалстаф“ у режији Небојше Брадића, а потом је током сезоне 2023/24. дириговала оперу за децу „Снежана и седам патуљака“ Драгана Каролића, у режији Ане Григоровић. Поводом стоте годишнице Балета Народног позоришта у Београду, у јуну прошле године, премијерно диригује балет „Бановић Страхиња“, композитора Ивана Илића, у кореографији Игорa Кирова. Пре два месеца, у децембру, на сцени матичног позоришта имала је и свој оперски деби са Росинијевом „Пепелугом“, а поводом обележавања 80. годишнице ослобођења Београда на концерту „Повратак имена: Алексеј Бутаков“ премијерно је,

као пијаниста и диригент, извела 12 дела овог композитора.

Када сте се заинтересовали за дириговање и шта вас је мотивисало да кренете тим путем?

Тренутак када сам се озбиљно заинтересовала за дириговање десило се тик пре уписа у средњу школу. Схватила сам да дириговање обједињује све моје склоности и интересовања, те сам у томе препознала простор за лични раст и уметничко испуњење. Могућност да радим са људима, да усмеравам енергију ансамбла, интерпретирам музику и будем део колектива који заједничким стварањем надилази сваког појединца, били су моја мотивација да одаберем ово занимање.

Какав је ваш став о улози жене у диригентској професији. Постоје ли и даље предрасуде према женама диригентима. Примећујете ли их?

Пут до равноправности жене у друштву био је дуг и сложен, те исто важи и за жену диригента. Дуго времена дириговање је било искључиво мушка професија. Иако данас живимо у неком другачијем времену, предрасуде нису у потпуности нестале, само су постале суптилније. Често се наглашавањем пола диригента, баш жена диригент приказује као нешто несвакидашње, као изузетак. Међутим, сматрам да дириговање није питање пола, него знања и визије који су неопходни за позицију лидера. Жена диригент свакако више није изузетак, а прихватање диригента као таквог долази радом, талентом и преданошћу – без обзира на пол.

Како се, као млада диригенткиња, „борите“ у смислу ауторитета и поверења које морате да изградите међу музичарима, солистима, балетским играчима...

Осим музике, Нина је активна и на другим пољима од чега се издваја учешће у мултимедијалној групној изложби „Поткање“ у оквиру које је изложила свој визуелно-музички рад у Музеју примењених уметности у Београду. Од 2020. до 2022. године обављала је функцију студента проректора на Универзитету уметности у Београду. На Светском самиту младих лидера у Бечу у организацији Међународног републиканског института (ИРИ) Нина је била један од три представника Босне и Херцеговине. Такође, као једна од 10 протагониста учествовала је у креирању филма „ре:Генерација“ који је, осим у Босни и Херцеговини, приказан и на неколико светских фестивала, али и у седишту Уједињених нација у Њујорку. Тренутно је студент мастер студија на Факултету политичких наука.

Не борим се за ауторитет и поверење колега јер сматрам да су то ствари које не могу да се наметну, него се граде временом, долазе природно кроз знање и заједничка искуства. Чврсто верујем да диригент није ту да наметне искључиво своју вољу и визију, него да разуме, послуша, размисли, разговара и да колективну енергију усмери према заједничкој визији – а онда долази ауторитет и поверење са којима немам проблема међу колегама.

Како бисте описали свој стил дириговања?

Трудим се да мој гест буде природан, јасан и прецизан.

Недавно сте примљени у стални ангажман Народног позоришта. Са каквим осећањем сте примили ту вест, шта то за вас као уметника значи да budete ангажовани у једној од наших најзначајнијих културних институција?

Бити део Народног позоришта за мене је част, али истовремено и велика одговорност. Вест о сталном ангажману на месту шефа диригента Хора примила сам са поносом и радошћу, али свесна да је то тек почетак једног уметничког пута. За мене је Хор Опере један јако важан, често, можда, и потцењен ансамбл који служи као подршка солистима, а заправо је и те како равноправан носилац драмске и музичке експресије на сцени. Волела бих да мој допринос буде у томе да сваки члан Хора појединачно осети важност и величину своје уметничке вредности.

Који су највећи изазови с којима се сусрећете као диригент оперских и балетских представа?

За дириговање опере и балета није довољно само познавати музику, него разумети и сценску динамику, физичке захтеве плесача, дисање и сценску слободу певача. Диригент мора истовремено да води и прати и мислим да је то највећи изазов.

Постоји ли нека посебна техника или филозофија коју следите у својој диригентској пракси?

Не бих рекла да постоји нека посебна техника или филозофија коју следим као млад диригент, али мој приступ дириговању заснива се на поверењу и међусобном поштовању. За мене је дириговање више од пуког вођења, јер верујем да се права магија музике може осетити тек када постоји дијалог, а не само команда. Важно је да диригент води, али и да прати и реагује. Музика је

слободна, жива, свако је доживљава на себи својствен начин, а мој задатак је да нас повежем у једну компактну целину. Мој покрет треба да буде место ослонца за све нас током музицирања. Морамо да верујемо једни другима и једни у друге – они у мене и ја у њих.

Које особине сматрате кључним за доброг диригента, осим музикалности и техничких вештина?

Издвојила бих способност слушања – не само музике, него људи, прилагодљивост, искреност и унутрашњу стабилност. Диригент је лидер, вођа који ствара звук кроз ансамбле које чине врло различити људи и због тога би требало да уме да послуша потребе људи које води, да буде прилагодљив и способан да реагује у тренутку, да пронађе баланс између своје визије и онога што се реално дешава током пробе или наступа. Мислим да само стабилни, отворени и искрени људи – према себи, музици, колегама, послу – могу да трају.

Шта бисте саветовали младим људима који желе да постану диригенти, али нису сигурни како да започну своју каријеру?

Рекла бих им да буду довољно радознали, храбри и смели да истражују свет око себе, да искористе сваку прилику на коју наиђу, да раде поштено и да се не плаше грешака јер их сви правимо, да буду довољно стрпљиви и да се не плаше бити своји. Не постоји један универзалан рецепт за успех.

Ваша највећа инспирације у свету музике је?

Сваки тренутак када музика постане више од записаних нота и оживи кроз људе који вредно, искрено, поштено и предано раде, јесте моја инспирација.

■ Микојан Безбрадица ■

НА ВЕЛИКОЈ СЦЕНИ
С ВЕЛИКИМ УСПЕХОМ
ОДРЖАНА ПРЕМИЈЕРА
ОПЕРЕ ЖОРЖА БИЗЕА

Разиграни „Ловци бисера“

Опера Жоржа Бизеа „Ловци бисера“ премијерно је изведена с великим успехом 12. фебруара на Великој сцени, под диригентском управом Александра Којића и у режији Даријана Михајловића.

Реч је о делу изузетне лирске лепоте које спаја елементе француске опере са егзотичним звуцима који дочаравају пејзаж издалека, где се љубав, пријатељство и издаја сударају у музичком окружењу богатом хармонијама и оркестралним текстурама.

„Опера *Ловци бисера* је опера на Бизеовој стваралачкој прекретници. Композитор, тада у својој 24. години, асимиловао је, путујући по Европи, различите музичке утицаје, пре свега италијанске и немачке, и покушао да их сједини, накалеми на оно што је оригиналан, његов музички језик. Бизе је истраживао, тражио свој музички језик и потпис, покушавао је да се са различитим утицајима избори и коначно да прохода у уметничком смислу. Многа места у *Ловцима* су сјајно, оригинално написана. *Ловци бисера* су младалачко дело са свим својим успонима и падовима, и као такво и треба да се перципира. Наш задатак је био да једну узбудљиву, занимљиву оперу о пријатељству, верности,

заклетви, љубави и издаји видимо Бизеовим очима и чујемо његовим ушима. Опера се дешава на Цејлону (Шри Ланка). То је за младог Француза било недостижно далек предео; ми то данас не можемо ни да појмимо шта је он имао у својој машти при помисли на Цејлон на ком никада није био. Сам избор литерарног предлошка који се дешава на обалама Индијског океана довољно говори о жељи Бизеа да буде оригиналан“, говорио је уочи премијере диригент Александар Којић.

У премијерној подели били су Весна Ђурковић, (Леила), Стеван Каранац (Надир), Милутин Јоцић (Зурга) и Михаило Шљивић (Нурабад).

У представи учествују Оркестар, Хор и Балет Народног позоришта у Београду.

Кореограф је Тамара Антонијевић Спасић, сценографију је креирала Весна Поповић, а костиме Вишња Жилић.

Прва реприза, такође с великим успехом, одржана је 14. фебруара; Снежана Савичић Секулић и Марко Живковић први

пут су наступили у улогама Леиле односно Надира, док су роле Зурге и Нурабада, као и на премијери, певали Милутин Јоцић и Михаило Шљивић.

Критичар дневног листа „Блиц“ Гордана Крајачић истакла је у тексту под насловом „Рази-

грани *Ловци бисера*“ да ће ову продукцију памтити „пре свега по разиграној поставци Даријана Михајловића, који је и хор сасвим ослободио статичности, а балет провукао од првих тактова *Увертуре*, јер смо у „колеџци балета“, у Француској, где је он рођен (а не у Русији, како се ради ремек дела Чајковског мисли), где су композитори и неvezано са драмском радњом уметали балетске нумере у своје опере“.

„Да би дочарала оријенталне елементе, кореографикиња

Тамара Антонијевић Спасић се концентрисала на *плес руку* јер врховни индијски богови Брама и Вишну имају по четири главе и четири руке. Мене је овај (иначе одлично увежбан балет) асоцирао и на божанствену *игру без зглобова* Јованке Бјегијевић

која је, како је говорила, концентрисала пажњу не само своју него (у нади) и публике како би са својих нешто крупнијих ногу задржала погледе на рад и израз руку“.

Према речима госпође Крајачић, руке диригента Александра Којића биле су јасне, прецизних потеза.

„Свештеницу Леилу тумачиле су сасвим различито Весна Ђурковић и Снежана Савичић Секулић – обе лако досежући високе регистре и колоратуре. Весна је

на премијери била достојанствена свештеница, хладна и емотивно уздржана; Снежана је имала упечатљиву трансформацију ка раскошно поцртаном емотивном тону заљубљене жене спремне да за вољеног човека жртвује и сопствени живот. Надир Стевана Каранца у *Романси* из првог чина (која је уз дует са Зургом) и најлепши тренутак опере – сав у тежњи да прикаже лепоту и сјај високих тонова, ипак без оних суптилних динамичких сенчења. Надир Марка Живковића, визуелно допадљивији, а са мање гласовне раскоши, али емотивно богатији (вероватно је и реприза одржана на Дан Светог Трифуна и Дан заљубљених улица да љубавне нити главних протагониста раскошније затрепере)! Свештеник Нурабад Михајла Шљивића – одлично пресвучен у лик, и глумачки и певачки, био је и у првој и у другој представи. Најупечатљивији је био Зурга Милутина Јоцића, свежег, лепог, младалачког и гласа и стаса, упечатљив и у подвлачењу алтруистичких особености своје роле. Мада је тек закорачио на сцену, његови кораци су чврсти и продорни. Био је као и Михајло Шљивић и у премијерној и у репризној подели“, закључила је Гордана Крајачић.

■ Р.П.Н. ■

ЈОВАНУ ТАРБУКУ НАГРАДА НА МЕЂУНАРОДНОМ БИЈЕНАЛУ КАЗАЛИШНИХ ПЛАКАТА ЗА „ОЧЕВЕ И ОЦЕ“

Јасноћа израза и провокативан карактер

Једна од најнајграђиванијих представа Народног позоришта „Очеви и оци“ освојила је још једно признање – овог пута за плакат.

На 8. Међународном бијеналу казалишних плаката у Вараждину, аутор Јован Тарбук, дизајнер Народног позоришта у Београду, освојио је дру-

гу награду за дизајн плаката ове представе.

У образложењу жирија наводи се да Тарбукова јасноћа израза и провокативан карактер потврђују

могућност да се прилагоди изради плаката за било коју представу, независно од комплексности задатка.

У каталогу бијенала, критичар Маријан Варјачић истиче: „Од дизајнера изван Хрватске издвајам два имена: Јован Тарбук из Србије и Маја Гспен из Словеније. Јован Тарбук двоструки је добитник награ-

де за најбољи плакат на Бијеналу (2011, 2017) и излагао је на пет бијеналних изложби. Већи број његових плаката има антологијску вредност. Надреалистички симболи карактеристични за Магрита, надреалистичко надахнуће и чак рефлексивне сецесије – неке су од одлика Тарбуковог дизајна“.

■ Р.П.Н. ■

МАРТ 2025.

ВЕЛИКА СЦЕНА

СУБ.	01. ПЕПЕЉУГА	опера Ђоакина Росинија	од 19.00
НЕД.	02. ГОДИНЕ ВРАНА	драма Синише Ковачевића	од 19.30
ПОН.	03. ДЕЦА	опера у 17 песама на музику Ирене Поповић по роману Милене Марковић	од 19.30
УТО.	04. ЖИЗЕЛА	балет Адолфа Адама	од 19.30
СРЕ.	05. ЛОВЦИ БИСЕРА	опера Жоржа Бизеа	од 19.00
ЧЕТ.	06. ЖИЗЕЛА	балет Адолфа Адама	од 19.30
ПЕТ.	07. ТРАВИЈАТА	опера Ђузепе Вердија	од 19.00
СУБ.	08. ЖИЗЕЛА	балет Адолфа Адама	од 19.30
НЕД.	09. УРНЕБЕСНА ТРАГЕДИЈА	комедија Душана Ковачевића	од 19.30
ПОН.	10. МАГБЕТ	трагедија Вилијама Шекспира	од 19.30
УТО.	11. ОЧЕВИ И ОЦИ	драматизација Кате Ђармати по роману Слободана Селенића - титловано на енглески	од 19.30
ЧЕТ.	13. МАНА	у извођењу трупе „Вертиго“ у оквиру Београдског фестивала игре	од 20.00
ПЕТ.	14. МАНА	у извођењу трупе „Вертиго“ у оквиру Београдског фестивала игре	од 20.00
СУБ.	15. ЛАБУДОВО ЈЕЗЕРО	балет П. И. Чајковског	од 19.00
НЕД.	16. ВЕЛИКА ДРАМА	драма Синише Ковачевића	од 19.30
ПОН.	17. ДАН СЕЋАЊА НА ПОГРОМ НА КОСОВУ И МЕТОХИЈИ		од 20.00
СРЕ.	19. РИГОЛЕТО	опера Ђузепе Вердија	од 19.00
ЧЕТ.	20. ОРКЕСТАРСКА ОДИСЕЈА: КАРТАГИНА У СУСРЕТ БЕОГРАДУ	концерт симфонијског оркестра Картагина из Туниса	од 20.00
ПЕТ.	21. ДЕРВИШ И СМРТ	Борислав Михајловић Михиз / Егон Савин, по роману Меше Селимовића	од 19.30
СУБ.	22. КАРМЕН	опера Жоржа Бизеа	од 19.00
НЕД.	23. НОРА - ЛУТКИНА КУЋА	драма Хенрика Ибзена	од 19.30
ПОН.	24. МИСТЕР ДОЛАР	комедија Бранислава Нушића	од 19.30
УТО.	25. ГУСАР/LE CORSAIRE	балет на музику Адолфа Адама и групе композитора	од 19.30
СРЕ.	26. РИГОЛЕТО	опера Ђузепе Вердија	од 19.00
ЧЕТ.	27. ГУСАР/LE CORSAIRE	балет на музику Адолфа Адама и групе композитора	од 19.30
ПЕТ.	28. РАТ И МИР	драматизација Федора Шилија по роману Л. Н. Толстоја	од 19.30
СУБ.	29. СИМОН БОКАНЕГРА	опера Ђузепе Вердија	од 19.00
НЕД.	30. ОЖАЛОШЋЕНА ПОРОДИЦА	комедија Бранислава Нушића	од 19.30
ПОН.	31. МАЈСТОР И МАРГАРИТА	драматизација Кате Ђармати по роману Михаила Булгакова	од 19.30
УТО.	01. ЛАБУДОВО ЈЕЗЕРО	балет П. И. Чајковског	од 19.00
СРЕ.	02. ТРУБАДУР	опера Ђузепе Вердија	од 19.00
ЧЕТ.	03. ЛАБУДОВО ЈЕЗЕРО	балет П. И. Чајковског	од 19.00
ПЕТ.	04. ОЧЕВИ И ОЦИ	драматизација Кате Ђармати по роману Слободана Селенића - титловано на енглески	од 19.30
СУБ.	05. БОЕМИ	опера Ђакома Пучинија	од 19.00
НЕД.	06. МИСТЕР ДОЛАР	комедија Бранислава Нушића	од 19.30
ПОН.	07. МАЈСТОР И МАРГАРИТА	драматизација Кате Ђармати по роману Михаила Булгакова	од 19.30
УТО.	08. БАНОВИЋ СТРАХИЊА	балет на музику Ивана Илића	од 19.30

СЦЕНА „РАША ПЛАОВИЋ“

СУБ.	01. УОБРАЖЕНИ БОЛЕСНИК	комедија Ж. Б. П. Молијера	од 20.30
НЕД.	02. БАЛКАНСКИ ШПИЈУН	трагикомедија Душана Ковачевића	од 20.30
ПОН.	03. РИБАРСКЕ СВАЂЕ	комедија Карла Голдонија	од 20.30
УТО.	04. ЦАРСТВО МРАКА	драма Лава Николајевича Толстоја	од 20.30
СРЕ.	05. ПОКОНДИРЕНА ТИКВА	комедија Ј. С. Поповића	од 20.30
ЧЕТ.	06. НИЈЕ СМРТ БИЦИКЛО (ДА ТИ ГА УКРАДУ)	драма Биљане Србљановић - титловано на енглески	од 20.30
ПЕТ.	07. УСПАВАНКА ЗА АЛЕКСИЈУ РАЈЧИЋ	драма Ђорђа Косића - титловано на енглески језик	од 20.30
СУБ.	08. МАЛИ БРАЧНИ ЗЛОЧИНИ	драма Ерика Емануела Шмита	од 20.30
НЕД.	09. СУЗЕ СУ ОК	драма Мирјане Бобић Мојсиловић	од 20.30
ПОН.	10. БЕЛА КАФА	комедија Александра Поповића	од 20.30
УТО.	11. САЊАО САМ ДА САМ СЕ ПРОБУДИО	црна комедија Жељка Хубача	од 20.30
СРЕ.	12. ЛУТКА СА КРЕВЕТА БР.21	драма Ђорђа Лебовића	од 20.30
ЧЕТ.	13. СИТНИЦЕ КОЈЕ ЖИВОТ ЗНАЧЕ	драматизација Ђорђа Косића по роману Лоренца Маронеа	од 20.30
ПЕТ.	14. УОБРАЖЕНИ БОЛЕСНИК	комедија Ж. Б. П. Молијера	од 18.00
СУБ.	15. УОБРАЖЕНИ БОЛЕСНИК	комедија Ж. Б. П. Молијера	од 21.00
НЕД.	16. ВЛАСТ	комедија Бранислава Нушића у адаптацији Милана Нешковића	од 20.30
СУБ.	22. ЦЕНТРАЛА ЗА ХУМОР/ ПРЕМИЈЕРА	драма Ђорђа Косића	од 20.30
НЕД.	23. ЦЕНТРАЛА ЗА ХУМОР	драма Ђорђа Косића	од 20.30
ПОН.	24. ДЕЧИЈЕ ПОВРЕДЕ	мелодрамска црна комедија Џозефа Раџива	од 20.30
УТО.	25. БАЛКАНСКИ ШПИЈУН	трагикомедија Душана Ковачевића	од 20.30
СРЕ.	26. НАШ РАЗРЕД	драма Тадеуша Слобођанека	од 20.30
ЧЕТ.	27. ПОКОНДИРЕНА ТИКВА	комедија Ј. С. Поповића	од 20.30
ПЕТ.	28. ЦЕНТРАЛА ЗА ХУМОР	драма Ђорђа Косића	од 20.30
СУБ.	29. НЕКИ ВАЖАН ЧОВЕК	драма Жељка Хубача гостује Народно позориште Тимочке крајине „Зоран Радмиловић“ Зајечар	од 12.00
НЕД.	30. ГОСПОЂА АЈНШТАЈН	драма Снежане Ђинђић - титловано на енглески језик	од 20.30
УТО.	01. МИЛЕВА АЈНШТАЈН	драма Виде Огњеновић испитна представа студената IV године глуме Факултета савремених уметности у класи проф. Виде Огњеновић	од 20.30
СРЕ.	02. РИБАРСКЕ СВАЂЕ	комедија Карла Голдонија	од 20.30
ЧЕТ.	03. ЦЕНТРАЛА ЗА ХУМОР	драма Ђорђа Косића	од 20.30
ПЕТ.	04. БАЛКАНСКИ ШПИЈУН	трагикомедија Душана Ковачевића	од 20.30
СУБ.	05. НАШ РАЗРЕД	драма Тадеуша Слобођанека	од 20.30
НЕД.	06. БЕЛА КАФА	комедија Александра Поповића	од 20.30
УТО.	07. ГОСПОЂА АЈНШТАЈН	драма Снежане Ђинђић - титловано на енглески језик	од 20.30

АПРИЛ

АПРИЛ